

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Evy Babiakovej, CSc. a z členov JUDr. Eleny Berthotyovej, PhD. a JUDr. Jozefa Hargaša v právnej veci navrhovateľa: **S. S.**, štátny príslušník Indie, *zastúpený M. Š., advokátom*, proti odporcovi: **Ministerstvo vnútra Slovenskej republiky – Migračný úrad**, o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia odporcu ČAS: MU-1-16/DS-Ž-2008 zo dňa 18. februára 2008, na odvolanie navrhovateľa proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave č.k. 9 Saz 21/2008-25 zo dňa 4. júna 2008, takto

r o z h o d o l :

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Bratislave č.k. 9 Saz 21/2008-25 zo dňa 4. júna 2008 **p o t v r d z u j e .**

Navrhovateľovi náhradu trov odvolacieho konania **n e p r i z n á v a .**

O d ô v o d n e n i e :

Napadnutým rozsudkom krajský súd potvrdil rozhodnutie č. ČAS: MU-1-16/DS-Ž-2008 zo dňa 18. februára 2008, ktorým odporca zamietol žiadosť navrhovateľa o udelenie azylu ako neprípustnú podľa § 11 ods. 1 písm. c) zákona č. 480/2002 Z.z. o azyle a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej len zákon o azyle) a rozhodol, že na konanie je príslušná Spolková republika Nemecko.

Krajský súd v dôvodoch rozhodnutia uviedol, že odporca správne a zákonným spôsobom posúdil zodpovednosť za posúdenie navrhovateľovej žiadosti o azyl. Pretože o existencii manželstva navrhovateľa so štátnou občiankou Slovenskej republiky nemal vedomosť a navyiac, pretože púha existencia manželstva neznamená, že manželia v skutočnosti aj vedú rodinný život, pričom sa tiež uzatvorenie

manželstva javí ako účelové, napadnuté rozhodnutie odporcu potvrdil ako vecne správne.

Navrhovateľ podal v zákonnej lehote odvolanie proti rozsudku krajského súdu, v ktorom uviedol, že na základe napadnutého rozhodnutia odporcu musel odísť do Spolkovej republiky Nemecko, čo považuje za zásah do jeho práva na rešpektovanie rodinného života garantovaného čl. 8 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a slobôd, pričom zdôraznil, že nebolo dôvodu na použitie aplikačnej prednosti čl. 8 ods. 2 Dohovoru, nakoľko sa nedopustil žiadneho trestného činu.

Krajskému súdu vyčítal, že bez toho, aby vec riadne skúmal, rozhodol, že v tomto prípade neexistoval rodinný život. Zdôraznil, že s pani L. sa zobrali po dlhoročnej známosti, žiadne návrhy na dokazovanie nepodával, nakoľko existenciu rodinného života považoval za dostatočne preukázanú.

Krajskému súdu vyčítal, že neúplne zistil skutkový stav veci, pretože nevykonal navrhované dôkazy a vychádzal z nesprávneho právneho posúdenia veci. Na základe uvedeného navrhol napadnutý rozsudok zmeniť tak, že rozhodnutie odporcu navrhol zrušiť a vec mu vrátiť na ďalšie konanie.

Odporca sa k odvolaniu navrhovateľa vyjadril tak, že navrhol napadnutý rozsudok potvrdiť ako vecne správny. Uviedol, že svojim rozhodnutím nezasiahol do navrhovateľom namietaného porušenia čl. 8 Dohovoru, pretože v čase vydania rozhodnutia nemal žiadnu vedomosť o existencii manželstva navrhovateľa, a teda ani o existencii jeho rodinného života.

K tvrdeniu navrhovateľa, že manželstvo s občiankou SR uzavrel po dlhoročnej známosti uviedol, že z obsahu administratívneho spisu vyplýva, že navrhovateľ v priebehu konania o udelenie azylu netvrdil, že má známosť na území SR, naopak ako dôvod žiadosti uvádzal ekonomické dôvody, neskôr dôvody politické. Z uvedeného bolo možné podľa odporcu konštatovať, že uzavretie manželstva s občiankou SR bolo motivované účelovo, s cieľom získať povolenie na pobyt na území SR.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací (§ 10 ods. 2 Občianskeho súdneho poriadku) preskúmal rozsudok krajského súdu ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo, a dospel k záveru, že odvolaniu navrhovateľa nemožno priznať úspech. Rozhodol bez nariadenia odvolacieho pojednávania podľa ustanovenia § 250ja ods. 3 OSP s tým, že deň vyhlásenia rozhodnutia bol zverejnený minimálne päť dní vopred na úradnej tabuli súdu a na internetovej stránke Najvyššieho súdu Slovenskej republiky www.supcourt.gov.sk. Rozsudok bol verejne vyhlásený dňa 1. októbra 2008 (§ 156 ods. 1 a ods. 3 Občianskeho súdneho poriadku).

Podľa § 11 ods. 1 písm. c) zákona o azyle ministerstvo zamietne žiadosť ako neprípustnú, ak je na konanie o udelenie azylu príslušný iný štát.

Podľa článku 5 ods. 2 Dublinského nariadenia (ďalej len Nariadenie) členský štát zodpovedný podľa týchto kritérií sa určí na základe situácie existujúcej vtedy, keď žiadateľ o azyl po prvý krát svoju žiadosť o azyl v členskom štáte.

Podľa článku 16 ods. 1 písm. e) Nariadenia členský štát zodpovedný za posúdenie žiadosti o azyl je povinný prijať naspäť podľa podmienok stanovených v článku 20 štátneho príslušníka tretej krajiny, ktorého žiadosť o azyl zamietol a ktorý sa nachádza na území iného členského štátu bez povolenia.

V predmetnej veci je potrebné predostrieť, že predmetom odvolacieho konania bol rozsudok krajského súdu, ktorým bolo potvrdené rozhodnutie odporcu, ktorý zamietol žiadosť navrhovateľa o udelenie azylu ako neprípustnú podľa § 11 ods. 1 písm. c) zákona o azyle a rozhodnutie, že na konanie je príslušná Spolková republika Nemecko, preto primárne v medziach odvolania Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací preskúmal rozsudok krajského súdu ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo, pričom v rámci odvolacieho konania skúmal aj rozhodnutie odporcu najmä z toho pohľadu, či sa krajský súd vysporiadal so všetkými námietkami navrhovateľa uplatnenými v opravnom prostriedku a z takto vymedzeného rozsahu či správne posúdil zákonnosť a správnosť rozhodnutia odporcu v napadnutej časti.

Z administratívneho spisu je zjavné, že odporca vykonal v konaní náležité dokazovanie procesne legálnymi dôkazmi, a to výsluchom navrhovateľa a obsahom písomných odpovedí na dopyty odporcu z Ústredia riaditeľstva civilných služieb a azylu Oddelenia občianskych slobôd a imigrácie MV Talianskej republiky, zo Spolkového úradu pre migráciu a utečencov SRN, ktoré vyhodnotil z hľadiska zodpovednosti za posúdenie žiadosti navrhovateľa o udelenie azylu v zmysle Dublinského nariadenia.

Z dotazníka žiadateľa o azyl zo dňa 29.11.2007 vyplýva, že navrhovateľ ako dôvod žiadosti uviedol politické dôvody. Upresnil, že nebol členom žiadnej politickej strany, ale polícia si myslí, že pracuje pre členov strany Akali Dal, začiatkom roku 2001 ho polícia v Miani trikrát zadržala a vypočúvala. Po prepustení odišiel do Nemecka, kde v roku 2001 požiadal o azyl. Nebol úspešný, a preto odcestoval do Talianska (v roku 2003), kde žil nelegálne až do roku príchodu na Slovensko. Uviedol, že sa obáva ľudí, ktorí ho napadli zo spolupráce s Akali Dal.

Odporca napadnutým rozhodnutím zamietol žiadosť navrhovateľa o udelenie azylu ako neprípustnú podľa § 11 ods. 1 písm. c) zákona o azyle a súčasne rozhodol, že na konanie je príslušná Spolková republika Nemecko.

Z rozhodnutia odporcu je zrejmé, že dňa 05.02.2008 Spolkový úrad pre migráciu a utečencov SRN vo svojej odpovedi prijal zodpovednosť za posúdenie žiadosti navrhovateľa o delenie azylu podľa čl. 16 (1) (e) Nariadenia a tým súhlasil s jeho prevzatím na svoje územie.

Najvyšší súd Slovenskej republiky považuje za dôležité zdôrazniť, že pre posúdenie zákonnosti rozhodnutia odporcu je rozhodujúci stav, zistený v čase vydania rozhodnutia (§ 250i ods. 1 OSP). Preto pokiaľ krajský súd posúdil rozhodnutie odporcu, ktorý zjavne nemal vedomosť o uzavretí manželstva medzi navrhovateľom a občiankou SR, postupoval správne, pretože z obsahu administratívneho spisu bolo nad všetky pochybnosti zrejmé, že navrhovateľ takúto okolnosť v priebehu administratívneho konania netvrdil (doklad o uzatvorení manželstva navrhovateľ predložil odporcovi až po oznámení napadnutého rozhodnutia), preto nebolo možné za tejto situácie krajskému súdu vyčítať, že rozhodnutie odporcu ako vecne správne a zákonné potvrdil.

Zo žiadneho ustanovenia Správneho poriadku ani zákona o azyle totiž nevyplýva, že odporca je povinný za navrhovateľa vyhľadávať dôvody pre udelenie azylu a k nim vykonávať dokazovanie. Na pravdivosti a úplnosti tvrdení musí záležať v prvom rade navrhovateľovi ako žiadateľovi o azyl, ktorý svojimi dôvodmi, pre ktoré žiada udeliť azyl určuje rozsah a spôsob vykonávania dokazovania.

Súdny prieskum rozhodnutia je takisto limitovaný rozsahom dôvodov, ktoré navrhovateľ uplatnil v opravnom prostriedku, je potrebné tiež zdôrazniť, že námietky navrhovateľa musia korešpondovať s rozsahom dôvodov, ktoré navrhovateľ v priebehu administratívneho konania uviedol.

Preto v tejto súvislosti námietka navrhovateľa, že krajský súd náležite nevykonal dokazovanie, keď nevypočul manželku navrhovateľa, neobstojí. Krajský súd v napadnutom rozsudku objasnil dôvody, pre ktoré nevypočul ako svedkyňu manželku navrhovateľa. Najvyšší súd v podrobnostiach na tieto dôvody odkazuje, pričom zdôrazňuje, že ani prípadná výpoveď svedkyne nebola spôsobilá spochybniť správnosť rozhodnutia odporcu, ktorý vychádzal zo skutkového stavu zisteného v čase vydania rozhodnutia a krajský súd posudzoval zákonnosť rozhodnutia odporcu podľa skutkového stavu zisteného v čase jeho vydania. Keďže nebolo sporným, že navrhovateľ v priebehu administratívneho konania takúto okolnosť netvrdil, odporca teda nemal vedomosť o uzatvorení manželstva medzi navrhovateľom a občiankou SR, nebolo možné ani vykonaním dokazovania pred súdom meniť nič na skutkovom stave zistenom odporcom.

Pokiaľ ide o tvrdenie navrhovateľa, že krajský súd nevyhodnotil správne jeho rodinné zväzky na území SR a že napadnutým rozhodnutím došlo k zásahu do jeho rodinného života garantovaného čl. 8 Dohovoru o ochrane ľudských práv a slobôd,

je potrebné zdôrazniť, že takáto námietka nebola dôvodná a nebola spôsobilá spochybniť vecnú správnosť napadnutého rozsudku.

V danom prípade odporca, súc viazaný dôvodmi, ktoré navrhovateľ uviedol v priebehu správneho konania, tieto náležite posúdil a vyhodnotil z hľadiska kritérií pre určenie zodpovednosti za posúdenie žiadosti o udelenie azylu.

Zistenia odporcu boli nedostatočné pre úvahu o aplikačnej prednosti čl.8 ods. 2 EDLP pred čl. 8 ods. 1, pretože k stretu týchto dvoch základných práv a slobôd (na jednej strane práve navrhovateľa na súkromie a rodinný život garantovaného Dohovorom o ochrane ľudských práv a slobôd čl. 8 ods. 1 a na druhej strane práva štátu na bezpečnosť a verejný poriadok čl. 8 ods. 2), vzhľadom na neexistenciu predchádzajúceho tvrdenia navrhovateľa o rodinných zväzkoch (tvrdených v konaní pred odporcom) vôbec nedošlo.

Z uvedených dôvodov preto možno konštatovať, že rozhodnutie odporcu bolo v súlade so zákonom a krajský súd nepochybil, ak jeho rozhodnutie potvrdil. Odvolací súd považoval odvolacie námietky navrhovateľa za nedôvodné, s právnym záverom uvedeným v napadnutom rozsudku sa stotožnil a napadnutý rozsudok podľa § 219 OSP v spojení s § 246c OSP ako vecne správny potvrdil.

O náhrade trov odvolacieho konania rozhodol Najvyšší súd Slovenskej republiky podľa ustanovenia § 250k ods. 1 OSP v spojení s § 224 ods. 1 OSP a § 246c OSP, keď navrhovateľovi, ktorý nemal úspech vo veci náhradu trov odvolacieho konania nepriznal.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.

V Bratislave dňa 1. októbra 2008

JUDr. Eva Babiaková, CSc., v. r.
predsedníčka senátu

Za správnosť vyhotovenia:
Nikoleta Adamovičová